

Bjerreby Kirke

af Didier Gautier

I årbogens serie om Tåsinges sognekirker er turen er nu kommet til Bjerreby kirke. Denne artikel kommer dog til at handle om to kirker, idet den nuværende kirke er opført 1905 - 06 som afløser for den middelalderkirke, der blev nedrevet i 1905. De fleste lokalkendte kender til denne lidt triste begivenhed i øens historie. Den er i øvrigt grundigt beskrevet i afdøde museumschef Henrik M. Jansens artikel »Af Bjerreby kirkes tragiske saga« i Fyens Stiftsbog 1993.

Den gamle kirke

Middelalderkirken lå omtrent samme sted, hvor den nye bygning nu knejser, på toppen af den bakke, der har givet byen navn: Bjergby, der med tiden blev til Bjerreby. Om der har været en forgænger af træ, vides ikke.

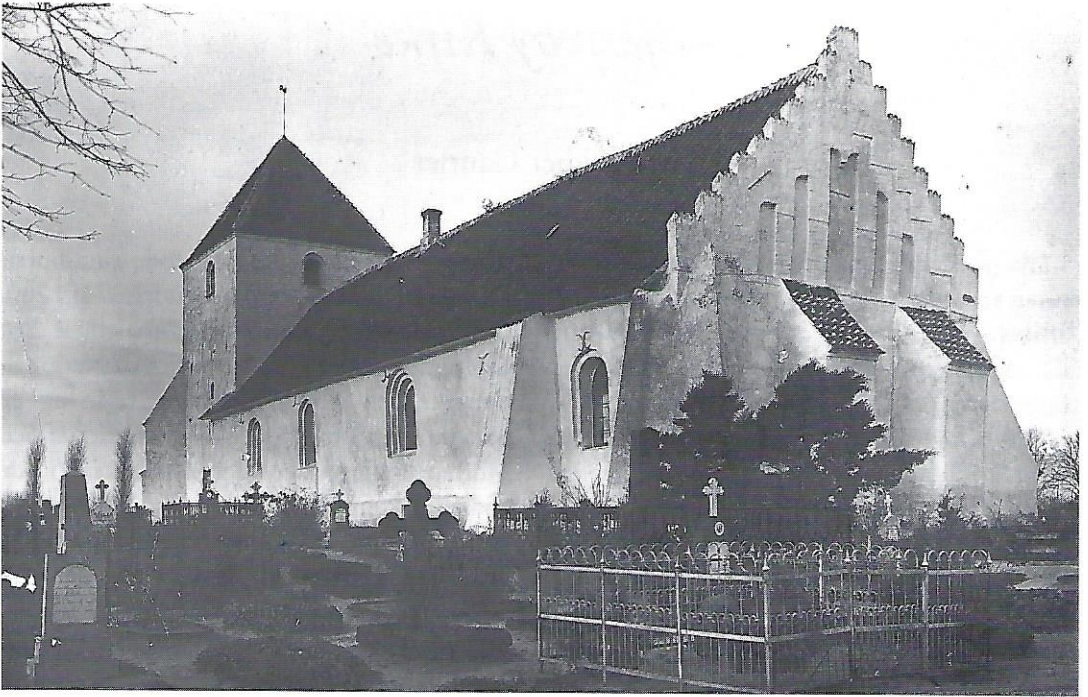
Den romanske bygning må være opført nogenlunde samtidig med øens to andre sognekirker, dvs. i sidste del af det 12. århundrede. Byggematerialerne har været de sædvanlige: Mure af rå, kløvet kamp på en smukt profileret sokkel. En stor del af soklen var prydet med arkader som dem, der findes på døbefontens fod. Begge dele blev anvendt igen med samme funktion i den nuværende kirke.

Kirken har fra begyndelsen haft kor - sandsynligvis med apsis - og skib. Den var udstyret med bjælkeloft, og der har som de fleste steder været mandsdør i skibets sydvæg og kvindedør i nordvæggen. Kirken blev indviet til minde om Sct. Morten, identisk med den i Danmark meget afholdte franske bispehelgen, Martin af Tours. I modsætning til både Bregninge kirke og Landet kirke har kirken i Bjerreby bevaret flere fine gengivelser af sin vær-

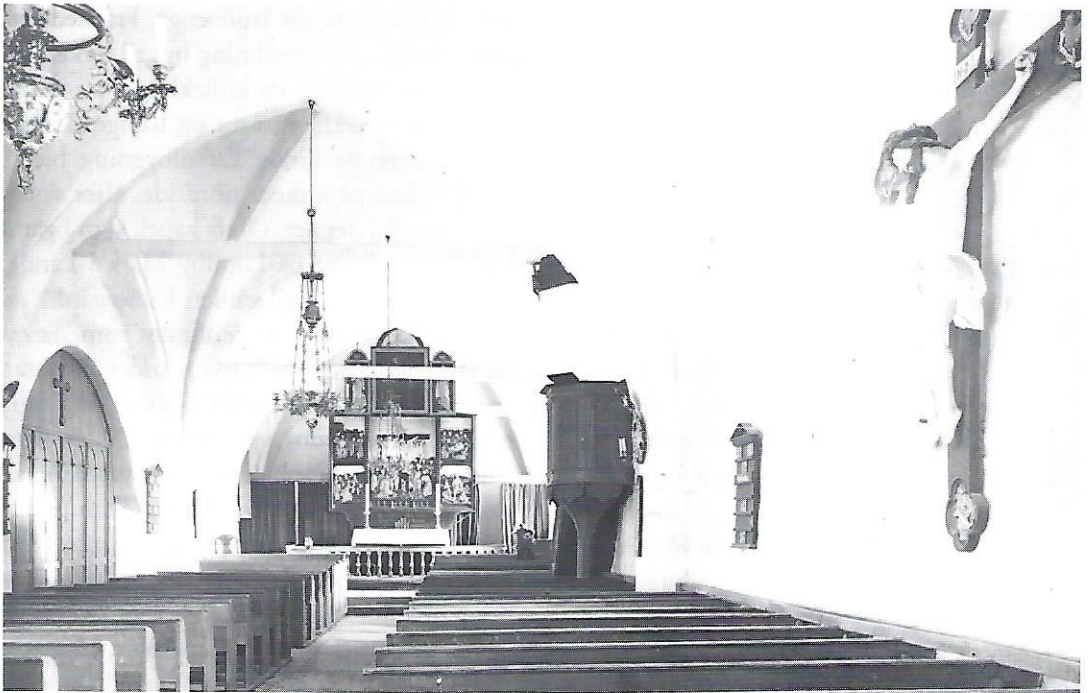
nehelgen: Et af de højtsiddende rundbuede vinduer i sydsiden blev i begyndelsen af 1200-tallet udsmykket med et glasmaleri af Sct. Morten. Det kan i dag beundres på Nationalmuseet. En velbevaret sidealtertavle og en prægtig degnestol, begge med billeder af Sct. Morten, findes i dag i den nye kirke. Vi skal nedenfor komme nærmere ind på disse og de mange andre værdifulde inventarstande, hvoriblandt naturligvis også kirkens fornemste prydelser, dens trefløjede højaltertavle, der ligeledes blev bevaret.

Omkring 1475 - 80 blev kor og apsis nedrevet og et nyt kor opført i samme bredde som skibet. Ved samme lejlighed blev bjælkeloftet udskiftet med gotiske hvælvinger. Endelig fik kirken et ret lavt tårn med pyramidetag, der som hele kirken var teglhængt. Fra nederste tårnrum førte en bueåbning ind til kirkerummet. I tårnet hang en kirkeklokke fra 1636. Den blev i 1891 omstøbt og hænger i dag i den nuværende kirke. En tilbygning blev i 1634 opført på kirkens nordside, efter sigende af sten fra det Sct. Olufs kapel, som i gamle dage har ligget på Lundby Mark i Landet sogn og givet navn til gården Kimergård.

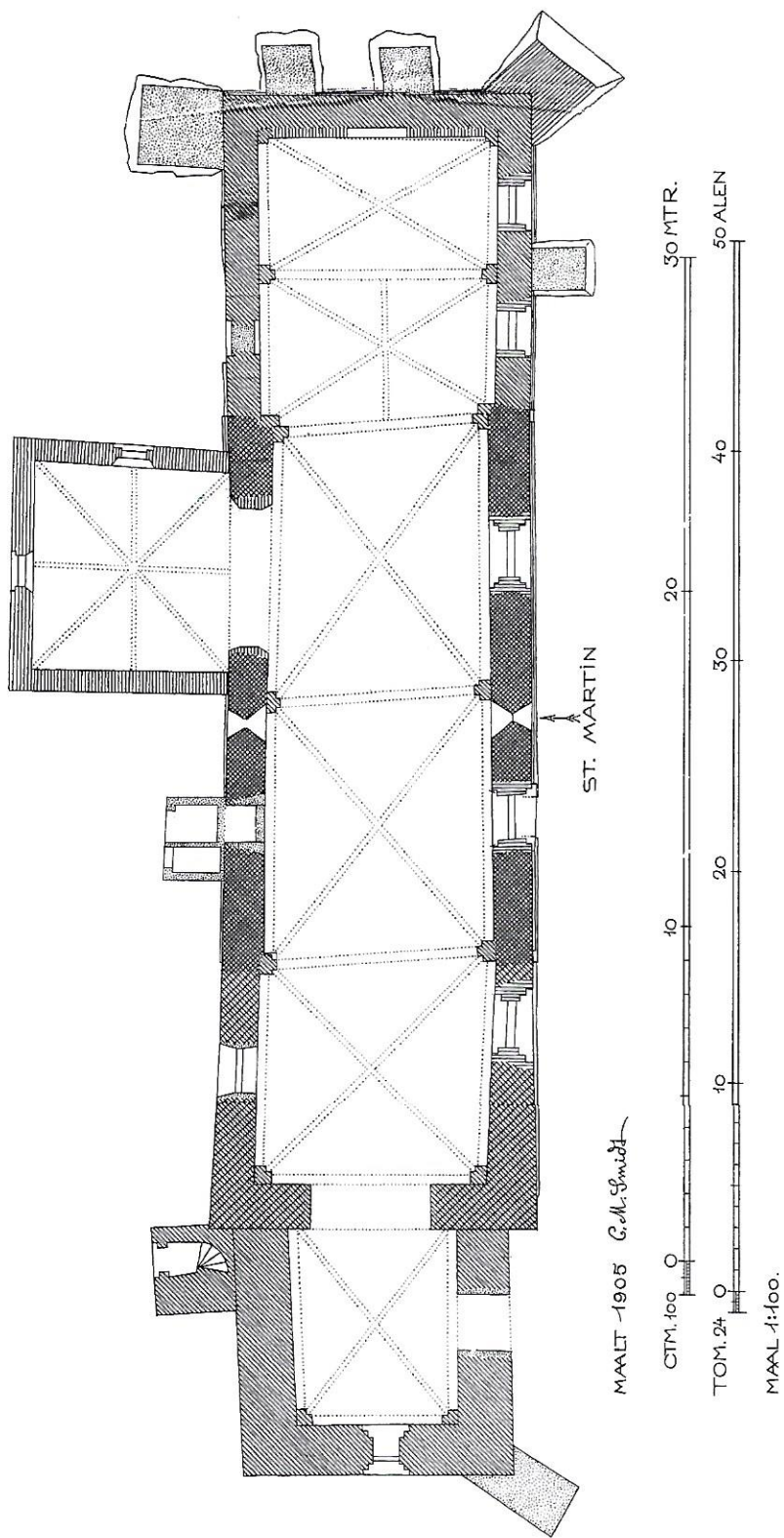
Af kirkens inventar genfindes som nævnt en stor del i den nye kirke. Andet inventar, nemlig et prægtigt, gotisk skab og en smuk madonnafigur, som var anbragt i det, blev allerede før nedrivningen af den gamle kirke fjernet fra denne og sendt til Nationalmuseet. I protokollatet af kirkesynet den 6. juni 1895 står: »Synet finder Intet at erindre imod, at det gamle Skab overlades Musæet i København; det synes ikke at indeholde Noget af Værdi uden maaske et større Træbillede af Jfr. Maria med Barnet, der er meget beskadiget og

Bjerreby gamle kirke, set fra sydøst før nedrivningen. (Foto: Søren Lolk).

Bjerreby gamle kirkes indre. (Foto: Søren Lolk).

Bjerreby gamle kirkes grundplan, opmålt 1905 af C. M. Smidt. (Nationalmuseet).

som det næppe vilde være heldigt at opstille i Kirken, om det end blev repareret.« I skabet, der havde stået i den »nye kirke«, dvs. den nordlige sidefløj, fandtes også to gamle lys-skjolde af messing, som forblev i kirken og derfor kan ses den dag i dag.

Kirkens prædikestol og lydhimmel var ikke noget særligt og blev da heller ikke genbrugt i den nye kirke. Det samme gælder kirkebænkene, som efter fotografier at dømme har været både kedelige af udseende og meget umagelige at sidde på!

Det fremgår ligeledes af de ikke så få bevarede fotografier af den gamle kirke, at den i det ydre har været noget plump af udseende. Dertil bidrog også de mange kraftige stræbepiller, som det havde været nødvendigt at opføre for at støtte kirkens ydermure, der havde svært ved at bære presset fra hvælvingerne. Om kirkens alder og bygningsmæssige kvalitet skriver i øvrigt sognepræst Frederik Christian Lund, Landet, i sin bog »Beskrivelse over Øen Thorseng«, udgivet 1823, følgende: »Dersom ellers Brøstfældighed vidner om høi Alder; saa maa denne Kirke være meget gammel, da dens Mure udvendig understøttes af mange murede Piller, som efterhaanden ere tilsatte. Ogsaa synes den hele indvendige Bygningsmaade ved sine plumpe Piller og uregelrette Hvælvinger meget godt at kunne passe til det 12te Aarhundrede.«

Den famøse beslutning om nedrivning

Den gamle kirke var omkring år 1900 i en dårlig vedligeholdelsestilstand. Det var som bekendt dengang oftest den stedlige godsejer, her Stamhuset Thorseng, der »ejede« kirkerne, dvs. oppebar indtægterne fra deres kirketiende og havde ansvar for bl.a. vedligeholdelsen. Der blev imidlertid ifølge den daværende sognepræst, Malta-Müller, ikke brugt mange penge på Bjerreby kirke, og der ingen tvivl om, at vedligeholdelsen har været direkte for-

sømt, måske også fordi der var rod i Stamhusets egen økonomi. Stamhuset kom derfor i 1902 under administration af greve Ahlefeldt-Laurvig-Bille, Egeskov, og bygfoged Skov, Svendborg. Det var således denne administration, der skulle træffe beslutning om Bjerreby kirkes skæbne.

I den omtalte artikel af Henrik M. Jansen gennemgås sagsforløbet. Efter at have sammenlignet forskellige beskrivelser af Bjerreby kirke, som den var en gang, med den nu eksisterende bygning, skriver han: »Hvad er da årsagen til, at den her bragte beskrivelse stemmer så dårligt overens med den kirke, vi ser i dag? Svaret er desværre det enkle: Den romanske kirke med senere tilbygninger eksisterer ikke længere! I 1904 - dvs. i det 20. århundrede - bestemte man sig for at rive den gamle kirke ned for at opføre en ny i stedet. Dette skete med alle offentlige myndigheders accept.«

Som Jansen videre skriver, er baggrunden for beslutningen vanskelig at redegøre for, da provstearkivet gik tabt ved Ollerup præstegårds brand i 1935. Dog eksisterer der fyldige arkiver fra en del af de involverede myndigheder. Dertil kommer kirkens protokol, hvor resultatet af det årlige kirkesyn under provstens ledelse blev indført.

Det fremgår af dokumenterne, at det hele begyndte med et ønske om bedre opvarmning af kirkerummet. Ved kirkesynet den 15. juni 1893 noteredes i synsprotokollen: »Om dette Aars Syn bemærkes: Fra en stor Deel Beboere i Sognet var tilstillet Provstesyndet Anmodning om Forbedring af Varmeforholdene i Kirken; foranlediget herved vil Synet henvende sig til Kirkeejeren om at foranstalte det Fornødne.«

En ny ovn blev installeret i kirken, men klagerne over varmekorholdene fortsatte, og problemet omtales gennem de følgende 10 år næsten hvert år i synsprotokollen. I 1903 udtalte kirkesynet den 23. juni: »Taget paa Kirken maa gennemgaa en grundig Reparation baade paa Spær og Tagsten. (Understryg-

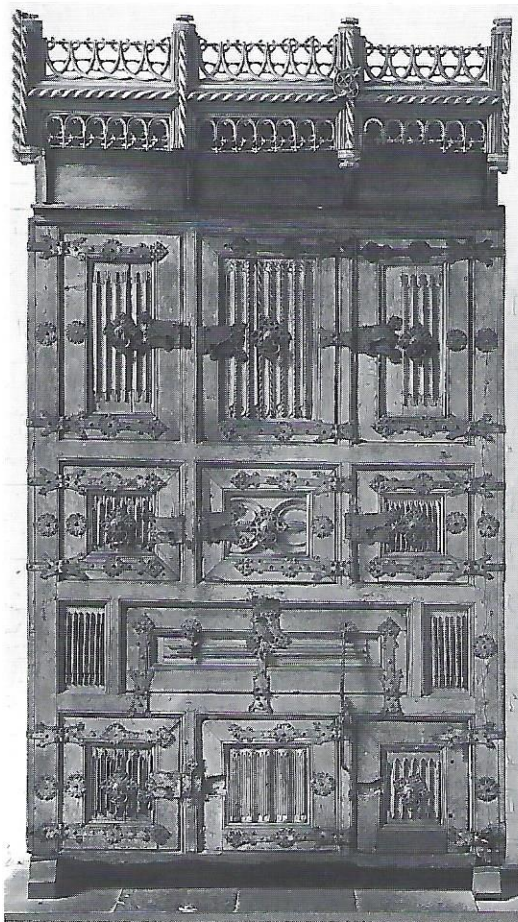
ning over det hele.)« Dermed var en udvikling sat i gang: Fra hovedreparation over ombygning til nedrivning og nybygning.

Det nye menighedsråd, der samledes for første gang den 31. januar 1904, anmodede på grund af de fortsatte problemer med kirkens opvarmning provsten om, at der blev foretaget et bygningskyndigt syn på kirken. Den kongelige bygningsinspektør, arkitekt J. Vilhelm Petersen i Odense, udtaler i sin rapport den 25. maj 1904, at hvælvingerne ikke er værre end i så mange andre gamle kirker. Men til gengæld er han bekymret for ydermurenes voksende hældning udad, forårsaget af hvælvingernes tryk. Det er ikke sikkert, at hvælvingerne i længden kan holde sig oppe. Derfor foreslår bygningsinspektøren, at hvælvinger og ydermurenes støttestøtter ommures.

Ved kirkesynet den 20. juni 1904 skrev man i protokollen: »Der var til Synet fra Ministeriet fremkommet Erklæringer fra Ministeriets bygningskyndige Konsulenter, hvoraf fremgaar, at den ifjor af Synet forlangte grundige Reparation paa Tag og Fag vil forandre saa store Byggeforetagender paa hele Kirken med Taarnet og med Hvælvingerne, at Synet maa henstille til Kirketiendejeren istedetfor at opføre en hel ny Kirke i den allernærmeste Fremtid, hvortil Plan m.v. forventes fremsendt.«

Det var således kirketiendejeren, dvs. Stamhuset Thorseng, eller rettere dets administratorer, som derpå - vel hovedsagelig af rent økonomiske årsager - traf den skæbnesvangre beslutning, som kirkesynet lagde op til. I datidens lokalpresse kan man læse, at arkitektens overslag for restaurering af den gamle kirke lød på ca. 30.000 kr. »Stamhuset foretrak da at lade bygge en helt ny«, som der står i Svendborg Amtstidende. Kirken skulle nedrives i foråret 1905, og den kongelige bygningsinspektør gik i gang med at tegne den ny bygning.

Den sidste gudstjeneste blev holdt i kirken søndag den 30. april 1905. Ved denne guds-

Det gamle skab fra Bjerreby kirke, nu i Nationalmuseet. (Foto: Nationalmuseet).

tjeneste døbttes den nu afdøde Jens Holger Larsen fra Stenodden.

Nedrivningen og hvad deraf fulgte

Nationalmuseet blev underrettet og anmodet om at undersøge kirken og være til stede under nedrivningen. Det blev C.A. Jensen, der på museets vegne skulle stå for undersøgelserne før og under arbejdet.

Under dette arbejde blev der gjort en række spændende fund. Et af de mest opsigtsvækkende var det omtalte romanske vindue, der viser Sct. Morten med bispestav i højre og bibelen i venstre hånd. Det havde siddet skjult

Sct. Morten, glasmosaikvindue, nu i Nationalmuseet. (Foto: Nationalmuseet).

og glemte bag hvælvingen i mere end 400 år og var derfor sunket noget sammen, men kunne let rekonstrueres, og i dag udstilles det som et af de fornemme stykker i Nationalmuseets middelalderafdeling.

En anden væsentlig opdagelse var de kalkmalerier, som viste sig at være på hvælvinger-

ne. De er i vore dage blevet identificeret som værker fra den berømte Træskomalers værksted og kan dermed bruges til datering af den ombygning, hvor kirken fik sine hvælvinger, nemlig omkring 1480. De forsvandt med kirken.

I fyldet i to kirkevægge fandt man to smukke kragsten udsmykket med tovsnoning og mandshoveder. De har siddet under triumfbuen i væggen mellem den ældste kirkes skib og kor og er altså blevet tilovers, da dette blev nedrevet og et nyt kor opført i ét med skibet. I den nye kirke sidder de på deres rigtige plads, korindgangen.

Den nye kirke

Grundstenen blev lagt den 23. august 1905, og det varede kun ca. 1½ år at bygge den nye kirke. Som nævnt blev stenene fra den smukke, romanske kvadersokkel genanvendt. På dem opførtes af røde, håndstrøgne teglsten en bygning bestående af skib med korsarme, kor og et smalt tårn med saddeltag og kobbertækt spir. Taget er belagt med glaseret tegl. Kirkerummet har tøndehvælv af pudset træ, støttet af fire ret dominerende tværbjælker.

Kirken blev indviet 2. søndag i advent, 9. december 1906. Indvielsen blev foretaget af biskop Lauritz N. Balslev, Odense, og der blev prædikedet af sognepræsten, Johannes Malta-Müller.

Svendborg Avis og navnlig Svendborg Amtstidende var begejstrede i deres omtale af den nye kirkebygning. Sidstnævnte skrev i sin foromtale af indvielsen, at ved indvielsen »vil alle vist være enige om, at det er en overordentlig smuk og tiltalende Kirkebygning, der her er rejst, og det Arbejde, der her er fuldført, er til lige megen Ære for Arkitekten og Haandværkerne, hvoraf de fleste er fra selve Øen.« Svendborg Avis bragte et referat af indvielsen og dens forhistorie.

De forskellige håndværkere nævnes ved navn: Murerarbejdet: Murermester Hansen &

Søn, Troense. Tømrerarbejdet: Tømrermester Christoffer Rasmussen, Svendborg. Snedkerarbejdet: Snedkermester Jessen & Søn, Bjerreby. De har bl.a. udskåret den nye kirkedør og restaureret degnestolen. Malerarbejdet: Malermester Hans Hansen Recke, Bjerreby. Sadelmagerarbejdet på knæfald og prædikestol: Sadelmager Nielsen, Bjerreby. Kobbertaget på spiret: Kobbersmed Wassileffsky, Odense. Glarmesterarbejdet: Glarmester Rasmussen, Odense. Stenhuggerarbejdet: Stenhugger Rasmus Hansen, Bjerreby.

Den nye kirke kostede i alt ca. 45.000 kr. Men så har Bjerreby sogn da også »en Kirkebygning saa smuk og stilfuld, at man ikke i ret mange Landsbyer vil kunne finde Mage her til«, som Amtstidende skriver.

Var presseomtalen af den nye murstenskirke rosende, så var kunstmaleren Achton Friis meget kritisk i sin kommentar, som kan læses i værket »De Danskes Land« fra 1943 (en folkeudgave fra 1943 af tre tidligere værker af samme forfatter). Forfatteren besøgte kirken i 1921 og skildrer sine indtryk på side 75 - 76 i første bind af værket. Han kalder den nye kirkebygning et »uhyggeligt Monstrum af højrode Mursten - et Slags Forsamlingshus med Taarn, der er en Fornærmelse mod al god Smag.« Kirkens indre er lige så rædsomt: »Det falder godt i Traad med alt det øvrige herinde, at det tarvelige Træværk er bemalet med den blaagrønne Farve, som er almindelig anvendt paa Køkkeninventar. Andagtsvækkende er denne Lade ingenlunde!«

Måske ville Achton Friis have været blidere stemt, hvis han havde kunnet besøge kirken i dag!

Kirkerummet og dets inventar

Når man træder ind i kirkerummet, ser man den imponerende, trefløjede højaltertavle, som efter sin restaurering i 1951 stråler næsten lige så smukt, som da den blev udført i Lübeck i sidste halvdel af 15. århundrede.

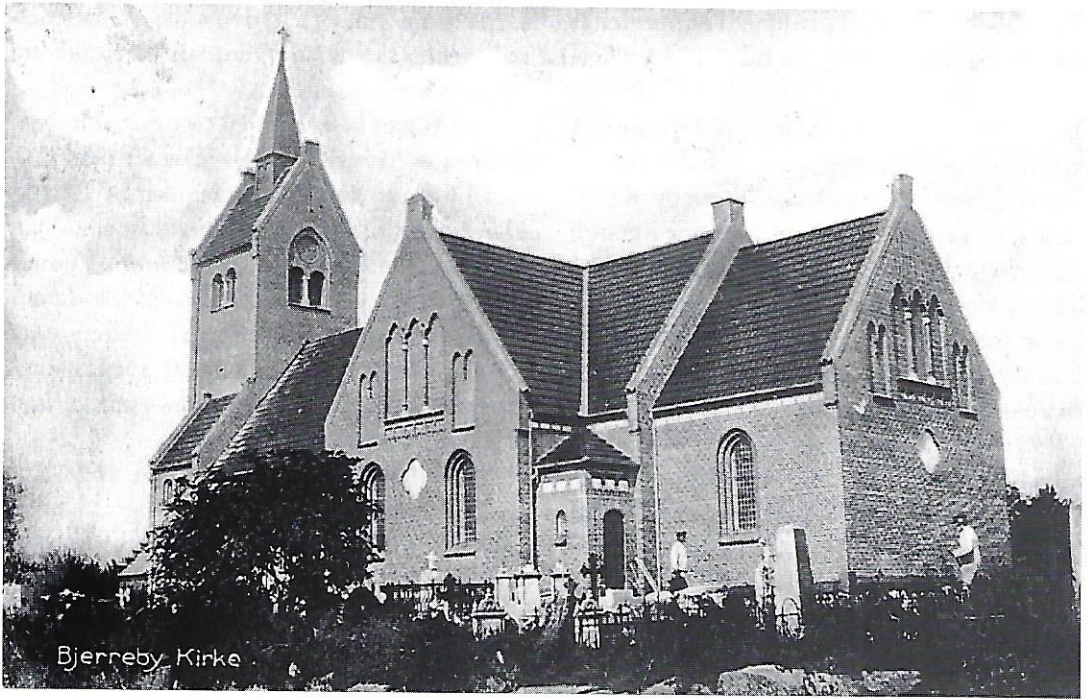
Dens store midterfelt fremstiller korsfæstelsen, mens sidefløjene viser andre scener fra påskens begivenheder.

Tavlen kan læses som en tegneserie, begyndende i øverste venstre felt. Der ser man Kristus blive vist frem for jødefolket af Pilatus. Han holder Kristi purpurkåbe til side, så man kan se Frelserens mishandlede krop. Romerske krigere, klædt som senmiddelalderens landsknægte, fylder billedet ud. Nedenunder ser man Kristus segnende under korset, mens han går ad smertens vej, via dolorosa. Simon af Kyrene støtter korset.

Midterfeltet samler sig om den døde Kristus på korset. Hans hoved hænger, han er stukket i siden med et spyd, og hans farve er ligbleg. Ved korsets fod ses en lille figur i præstedragt. Han opsamler blodet fra Jesu sår i en alterkalk og peger dermed på forbindelsen mellem korsfæstelsen og den nadver, som menigheden fejrer under billedet. De øvrige personer på billedet er på traditionel vis samlet i to tydeligt skilte grupper: De gode på Jesu højre side under den angrende røver, de onde på hans venstre side under den forhærdede røver. Blandt figurerne på Jesu højre side (tilskuerens venstre) dominerer Jesu moder, som afmægtig synker sammen, støttet af apostlen Johannes og Maria Magdalene. På den anden side ses bl.a. manden med eddikespanden.

Højre sidefløj begynder foroven med Jesu gravlæggelse i nærværelse af Maria Magdalene og de øvrige sørgende kvinder. Sidste felt viser opstandelsen, hvor Kristus med væld og livets friske farver står op af graven, mens de romerske gravvagter besvimer, og tre kvinder nærmer sig i baggrunden med deres salvekrukker.

Over tavlen ses en gesims med en fint udskåret latinsk indskrift: *Salve crux digna, super omnia ligna benigna, tu me consigna, morar ne* (Hil dig værdige kors, over alle træer velsignet, tegn du mig, at jeg ikke skal dø.) Der har på gesimsen været en fremspringende baldakin, men den er gået tabt lige som de

Bjerreby Kirke

Bjerreby nuværende kirke.

Bjerreby nuværende kirkes indre.

udskårne, forgyldte buornamenter, der oprindeligt var anbragt over de enkelte billedfelter for at give dem dybde. De manglende buornamenter blev ved restaureringen erstattet af enkle, ubemalede buer, som giver den ønskede dybdevirkning uden at være en dårlig efterligning af gammelt.

Også altertavlens oprindelige fodstykke, predellaen, med billeder af fire kirkefædre fra oldtiden, er nu borte. Til gengæld er der bag på de to bevægelige sidefløje smukke rester af malerier, der fremstiller Jomfru Maria med barnet og Marias moder, den hellige Anna. Disse billeder ses, når tavlen langfredag lukkes, som den i middelalderen blev det i hele fastetiden.

Altertavlen har bevaret en stor del af sin oprindelige staffering med guld og farver. I forrige århundrede forsøgte man med overmalning at »forbedre« den, men det virkede modsat. Først i nyere tid blev tavlen ført så nær tilbage til det originale, som det er muligt. Nationalmuseet lod ved kirkemaler Einar V. Jensen den gamle staffering afdække og fastlægge. De bare steder blev udfyldt med farver og guld på en sådan måde, at man kan se, hvad der er nyt. Farvelaget er her tyndere. Restaureringen afsluttedes i 1951.

De to malmstager på alteret er middelalderlige. Desuden findes en syvarmet lysestage fra vor tid.

Alterkalken har på foden indgraveret en indskrift, der minder om reformationstidens polemik: Jeg skal bruges efter Christi Skick och ey efter Pavfvns vrangt digt 1634. Under foden findes indgraveret initialerne HHPS og NMS, som formodes at henvise til den daværende sognepræst Hr. Hans Pedersen Sandager og hustru. Den tilhørende disk er uden indskrift. Oblatæsken blev givet i 1794 af kammerherreinde L. M. C. Juel født Rumohr på Valdemars Slot. Den er fremstillet af Søren Christian Bonde i Svendborg.

Kirkerummets ældste inventar er døbefonten, som er romansk med en glat kumme,

Træbilledet af Jomfru Maria med Barnet, nu i Nationalmuseet. (Foto: Nationalmuseet).

udført i grå granit og smykket med tre rundtgående riller. Den firkantede fod er i rød granit og rigt smykket med arkader på siderne og skæggede mandshoveder på hjørnerne.

Dåbsfadet er udført i messing og smykket med symboler for frugtbarhed og livsglæde. På bagsiden ses Chr. IV's monogram, årstallet 1639, et våbenskjold og navnet Elisabeth Augusta. Hun var en af kong Christians døtre med Kirsten Munk og blev i 1639 gift med rigsråd Hans Lindenov. Fadet minder således om det tilsvarende dåbsfad i Landet kirke, der bærer navnet på Elisabeth Augustas søster Sophie Elisabeth. Den nøjagtige historie bag disse fade kendes ikke, men den hænger

utvivlsomt sammen med, at kongens svigermor Ellen Marsvin på den tid ejede Tåsinge, og at Valdemars Slot blev bygget til den Valdemar, som var bror til de to kongedøtre. Dåbskanden af tin stammer fra den gamle kirke.

Krucifikset over korbuen er fra samme tid som altertavlen og stafferet på samme måde. Det blev i 1954 færdigrestaureret af kirkemaler Einar V. Jensen. På korsarmenes ender ses de fire evangelistsymboler: Matthæus (et menneske), Lukas (en okse), Johannes (en ørn) og Markus (en løve).

På nordvæggen i nordre korsarm hænger et alterskab med låger, der kan lukkes i fastetiden. Det rummer en fin skulptur af Sct. Morten, tronende på sin bispestol iført fuldt skrud med bispehue, krumstav og ring og med højre hånd løftet til velsignelse. Alterskabet fra ca. år 1500 har rimeligvis været altertavle for et sidealter.

Degnestolen er også et synligt minde om kirkens værnehelgen Sct. Morten og viser en fremstilling af den afgørende begivenhed i helgenens liv: Hans møde med Kristus i skikkelse af en tigger. Martin var født ca. 315 i det nuværende Ungarn som søn af en romersk soldat. Han voksede op i Pavia i Italien og kom som ung officer i den romerske hær til Gallien, det nuværende Frankrig, hvor han i byen Amiens mødte en nøgen tigger. Martin delte med sit sværd sin kappe i to dele og gav tiggeren den ene. Siden oplevede han i en drøm at se Kristus og genkendte i ham den usle tigger. Kort efter blev han døbt og tog sin afsked fra hæren for at blive soldat for Kristus. Efter en tids tilbagetrukket liv i Italien blev han blev præst i Gallien, hvor han grundlagde landets første kloster, inden han ca. 370 blev biskop i Tours. Det er i den anledning, man fortæller om gæssene, der røbede den beskedne mand, som havde gemt sig for ikke at blive biskop. Men det var på grund af sin utrættelige og modige virksomhed som missionær i det hedenske Gallien, at han fik sin berøm-

melse. Kort efter sin død i 397 blev han æret som helgen, og utallige kirker kom til at bære hans navn, også i Danmark, hvor vi fordanskede hans navn til Morten. Hans festdag er som bekendt 11. november, med Mortensaften den 10.

Degnestolen står i den nuværende kirke i nordre korsarm, men har oprindelig stået øverst til højre ved sydvæggen og med front mod nord. På den måde stod degnen halvt vendt mod præsten og halvt vendt mod menigheden. Den bortvendte gavlf afsluttes foroven med en drage og den fremadvendte (ned mod menigheden) med en løve. På denne gavlf står indskriften: Anno Dm. 1536 completum est hoc (denne fuldførtes i det Herrens år 1536). Under indskriften er et smukt udført relief af Sct. Morten og tiggeren.

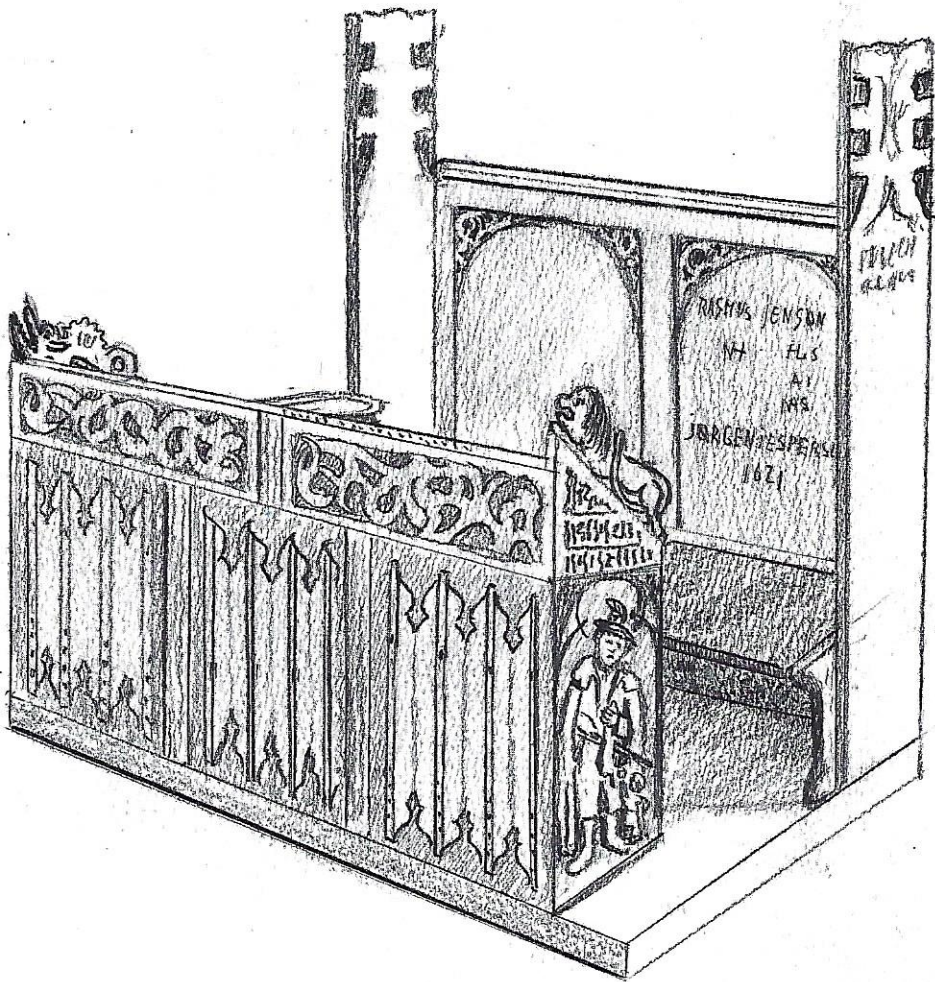
I kirken hænger to kirkeskibe. Det ældste og mindste, en skonnertbrig, er fra 1934 og bygget af skomager Oluf Madsen, Bjerreby. Det andet skib er bygget af skibsfører Almstedt efter det norske skoleskib »Sørland«. Det bærer navnet Pax og blev ophængt i kirken søndag den 5. maj 1946 til minde om befrielsen et år før.

To præstetavler med navne og årstal hænger på væggene i henholdsvis søndre og nordre korsarm.

Til den nye kirke blev der i 1906 fremstillet alterbord, alterskranke, prædikestol og kirkebænke samt orglet. Det hele blev lavet i fyrretræ og dekoreret med snitværk i tidens stil. Det blev malet i en blågrøn farve med forringer i rødt og gråt. En stor del af væggene stod i røde maskinstrøgne mursten.

I tiden efter anden verdenskrig opstod ønsket om en fornyelse af kirkerummets farver. Afslutningen af altertavlens restaurering i 1951 var en god anledning til at afstemme rummet efter altertavlen: Murstensfelter på væggene blev kalket hvide, og kirkebænke samt det øvrige nye træværk blev afrenset for den blågrønne maling.

Kirken har stadig sit oprindelige orgel. Det

Den gamle degnestol, tegnet af lærer C. G. Høgstrøm.

er bygget 1906 af A.H. Busch & Sønner i København og har fem stemmer. Det er i dag meget medtaget. Desuden må det anses for at være alt for lille til den store kirke, og derfor arbejdes der på at anskaffe et nyt orgel.

Den gamle fattigblok er opstillet i våbenhuset. Den blev reddet fra undergang af den i sin tid kendte bonde og kulturpersonlighed Søren Lolk, der opbevarede den og andre ting fra den gamle kirke på sin gård Vejlegården. Søren Lolk kan vi i øvrigt takke for mange fotografier fra den gamle kirke og dens nedrivning.

Kirken er speciel ved at have et tårnur. Det blev skænket i august 1957 af gårdejer Mads Thomsen Petersen og hustru Ane Nielsen, Gesinge, til minde om deres afdøde søn, Jens Erik Petersen.

Gravsten og grave

Ved kirkegårdsdiget er til højre for hovedindgangen opstillet to romanske gravsten uden indskrift bortset fra et kors. De er fra kirkens ældste tid.

I våbenhuset er opstillet den bemalede

Bjerreby nuværende kirkes kor.

gravsten for Povel Andersen Schyt, der var sognepræst 1698 - 1735. Stenen sad på korvæggen i den gamle kirke. På kirkegården ligger begravet adskillige andre præster, således Johann Ernst Heilmann, der var sognepræst 1840 - 79. Han var digter og skrev Taasinges nationalsang: »Omflydt af blanke sunde.« Hans gravsten står lige øst for kirken.

Af øvrige gravminder skal nævnes den enkle sten over Søren Lolk, der levede 1876 - 1933.

Didier Gautier, født 30. januar 1939 i Randers. Cand. polyt. (kemi) i 1962. Arbejdede som ingeniør i industrien 1964-71. Derefter udsendt til Nigeria af Sudanmissionen som lærer ved en gymnasiekostskole. Gennemgik særuddannelse til præst i folkekirken 1977-79. Sognepræst i Bjerreby og Landet fra november 1979.

Litteratur og kilder:

Frederik Christian Lund: Beskrivelse over Øen Thorseng. Odense 1823.

Henrik M. Jansen: Af Bjerreby kirkes tragiske saga, artikel i Fyens Stiftsbog 1993.

Otto Norn: En Altertavles Skæbne gennem 500 år, i Fra Nationalmuseets Arbejdsmark, 1952, side 54-64.

Kirkesynsprotokol for Bjerreby kirke, påbegyndt 1862.

Finn Grandt-Nielsen: Fynsk Kirkesølv. Odense 1983.

Svendborg Amtstidende, 1906.

Svendborg Avis, 1906.

Lars Rasmussen Højte, dagbog 1905.

Donald Attwater: The Penguin Dictionary of Saints. England 1965.